

În *Operele complete ale lui WLM ȘXPR*
de J. Borgeson, A. Long, D. Singer

Foto: Ion Tăbăcaru

Marinela ȚEPUȘ

MIRCEA DIACONU – 60, 40

Deși are mai degrabă statura lui Sancho Panza, Mircea Diaconu se înrudește, fără îndoială, cu Cavalerul Tristei Figuri sau, mai bine spus, în cazul lui, cu Cavalerul Veselei Figuri. Aerul și natura donquijotescă sunt evidente pentru cei care îl cunosc bine, mai ales după 1989, mereu în luptă cu morile de vânt, încercând să urnească căruțele strâmbe ale tranziției, nu numai în câmpul deschis al politicii, ci și pe drumurile înfundate ale „strategiilor” culturale. Când, în jur, bătea vântul blazării, Mircea Diaconu punea în paranteză rațiunea lui de a fi – meseria de actor – pentru a munci cu îndârjire și ambiția de a arăta că se poate *aici, acum*, punând pe roate, alături de soția sa, actrița Diana Lupescu, un festival-mamut ca *D'ale Bucureștilor* sau încercând să schimbe mentalitatea viitorilor actori (de film) ca „diacon” la ATF. Nimic nu îi poate înfrâna neastâmpărul nativ, motivat și eficient. Mircea Diaconu e un argeșean veritabil, încăpățânat și „înfierbântat”, dar cu bun-simț și o pudoare a profesiei, plin de personalitate, dar vulnerabil. Un amestec excelent exploatat de-a lungul unei cariere drămuite cu o autoexigență rară, oarecum frustrantă pentru spectatorii care l-au văzut prea puțin: în *Teatru descompus* de Matei Vișniec și

În *Variațiuni enigmatice*
de Eric-Emmanuel Schmitt

Foto: Ciprian Duică

Ghetto de Joshua Sobol (imediat după 1990), în *Operele complete ale lui WLM ȘXPR* de J. Borgeson, A. Long și D. Singer, *Variațiuni enigmatice* de Eric-Emmanuel Schmitt, *Scandal la Operă* de Ken Ludwig (după 2000), sau în filmele lui Nae Caranfil: *Asfalt tango* și *Filantropica*. Expresivitatea ieșită din comun a chipului său, pe care i-o putem remarca în rolurile din *Operele complete ale lui WLM ȘXPR* sau din *Scandal la Operă*, i-au atras comparația cu Louis de Funès. Adică, reputația de spirit mobil, care a încercat să-și contrazică mereu *emploi*-ul ingrât de băiat cuminte și cumsecade sau de actor comic, atacând personaje diverse, compoziții complexe, de la bufonul din examenul de absolvire la cele mai bune spectacole de la Teatrul „Bulandra” – unde a intrat în 1971, având girul lui Liviu Ciulei – *Revizorul* de Gogol, *A 12-a noapte* și *Furtuna* de Shakespeare, *Răceala* de Marin Sorescu, dar și de la Teatrul „Nottara” – unde „și-a mutat barca” până în 1990 și, din nou, după 2002 – din același spirit de competitivitate, din dorința de a se afla mereu în cursă. La „Nottara”, a lucrat cu Dan Micu și Alexandru Dabija în alte spectacole de referință. Iar după 2000, cu Petre Bokor, Claudiu Goga, Tino Geirun. Prezența sa aparent banală în existența diurnă, dar magnetică pe ecran, l-a impus și în filmele regizorilor Dan Pița (episodul „*La o nuntă*” din *Nunta de piatră* și *Filip cel bun*), Manole Marcus (*Actorul și sălbaticii*), Lucian Pintilie (*De ce trag clopotele, Mitică?*) și ale preferatului său, Alexandru Tatos (în *Mere roșii, Secvențe*).

Mircea Diaconu spunea cândva, că, fiind, prin definiție (și antrenament), actor, îi place să treacă prin viață cu modeste, ca și cum ar fi debutat ieri.